

Mednarodni simpozij študentov gozdarstva

Ali na Škotsko in spet nazaj

Kako združiti pravo mero učenja, popotovanj, druženja z različnimi ljudmi in obilo zabave? Z IFSS (International Forestry Students' Symposium), letnim srečanjem IFSA (International Forestry Students' Association). Vsako leto ga organizira druga članica in tako smo se predstavniki DŠG (Društva študentov gozdarstva) letos odpravili na Škotsko.

Peter in Urša sva se 8. septembra znašla na Brniku, otovorjena s prtljago. Po udobnem poletu, polnem pozornosti stewardes British Airwaysa, smo pristali v Londonu. In že sva sedela na vlaku za Edinburg.

Z vlaka sem si prvič imel priložnost ogledati "tipično" angleško pokrajino (mimogrede, vlake kot je naš slavni pendolino imajo na Angleškem že v vsaki vasi). Vse je izgledalo močno obdelano z občasnimi grozno industrializiranimi vključki. O kakšnem poštenem gozdu pa ne duha ne sluha.

V Edinburg sva prispela precej sita vlakov, predvsem pa lačna. Telefonski klic je zvalil prijazne gostitelje in kmalu so prišli po naju. Odpeljali smo se do kampa, kjer smo taborili prvih nekaj dni. Tam so ravno preverjali prisotnost kandidatov (kar mi se mi je storilo - kot bi bil spet na predavanjih). Seveda sem med množico opazil mnogo znanih obrazov, veliko pa je bilo tudi novih. Led je bil hitro prebit in objemanja s starimi kolegi kar ni bilo konec. Spali smo v šotorih in že prvo noč nas je presenetil dež. Ta je bil kot nalašč prisoten vse dni taborjenja vsaj nekaj ur dnevno. No, vzdušje kljub vsemu ni zamrlo, tretjo noč smo imeli celo pravi jam session, sestavljen iz dveh kitar, celega kupa improviziranih tolkal ter ubranih glasov. Igrali smo tako dobro, da so ostali gostje kampa skoraj poklicali policijo. Toliko o strpnosti do glasbenih talentov.

Dnevi so kar prehitro minevali. Čez dan smo hodili po prekrasni edinburški univerzi, poslušali predavanja o angleškem in škotskem gozdarstvu, sodelovali v raznih delavnicah in okroglih mizah ter na sejah skupščine IFSA. Trdemu delu smo dodali še nočna raziskovanja Edinburga. Seveda smo se tudi tej zadnji dejavnosti posvetili z vso resnostjo. Edinburg je prekrasno mesto, tako podnevi kot tudi ponoči, in si ga je vredno pošteno ogledati.

V petek, 15. septembra, se nam je pridružil še 3. slovenski delegat, Klemen, tako da smo bili Slovenci zastopani v številčnejši sestavi.

V soboto smo se odpravili v Oban, turistično obmorsko mestece na zahodu Škotske. Tam sem prvič poskusil slavno angleško jed, predhodnico vseh fast foodov na svetu, fish & chips. V sili hudič še muhe žre, kot pravi slovenski pregovor (vsak nadaljnji komentar ni potreben).

V Obanu se je vsem delegatom začelo svitati, kakšno je stanje gozda v Veliki Britaniji. S svojo 19-odstotno pokritostjo z gozdno vegetacijo nam ne sežejo niti do kolen, poleg tega pa le manjši del tega ozemlja prekrivajo naravni gozdovi. Večinoma najdemo razne plantaže sitke in podobnih iglavcev. Vse skupaj daje bolj videz kmetijstva kot pa kaj drugega. V zadnjem času si izredno prizadevajo razširiti areal naravnih gozdov, vendar je za to potrebno veliko časa. Največje ovire pri tem so skrajno neugodna lastniška struktura (velikanske privatne posesti), različni ekonomski interesi, degradirana, osiromašena zemlja in pa veliki herbivori, ki so se zaradi lovskih interesov prenamnožili (ponekod govorijo celo o 40 glavah jelenjadi na hektar!). Na Škotskem tako razen v posameznih ograjenih področjih sploh ni naravnega pomlajevanja. Težko si je predstavljati, da se kdo veseli enega mladega bora na kvadratni meter. So pa prepričani, da jim bo uspelo. In verjetno jim res bo, saj so na svojo stran uspeli pridobiti civilno družbo. Le-ta je vsaj na Škotskem izredno ekološko osveščena. Zavest o vrednosti dreves in gozdov je izredna. V mislih so se mi začela porajati mnoga vprašanja: "Kaj pa Slovenci? Se zavedamo, kakšen zaklad imamo v svojih (za zdaj) še prečudovitih gozdovih? Ali gozdarji dovolj in na pravi način osveščamo javnost? Ali znamo naše gozdove dobro in pravilno tržiti?"

Med potjo smo se ustavili še ob jezeru Loch Ness in se po njem popeljali z ladjo. Slavne pošasti Nessie ni bilo na spregled (menda se pokaže le bogatim turistom). Omeniti je potrebno še haggis, škotsko nacionalno specialiteto, ki je precej podobna našim krvavicam. To je bila najokusnejša jed, kar smo jih poskusili, sicer pa smo cele dneve žvečili neznosne angleške sendviče in čips s kisom. Poskusili smo tudi pravi škotski whiskey (v neki trgovini se je dalo degustirati kar 25 različnih vrst te pijače) in seveda odlično pivo.

Kljub vztrajnemu zanikanju dejstva, da se bliža konec simpozija, je ta v vseeno prišel. 23. septembra proti večeru sva se z Uršo poslovila in odpeljali so naju na vlak. Doma si še 14 dni nisem čisto opomogel od vseh izkušenj.

Vse, kar sem doživel na simpoziju, se je globoko vtiisnilo vame. Znova se je izkazalo, da sem se pred leti pravilno odločil za študij. Spoznal sem, da je gozdarstvo resnično znanost prihodnosti, katere razcvet šele prihaja. Slovensko gozdarstvo se lahko brez zadreg kosa s svetovnim, čeprav nikakor na smemo spati na lovoriakah.

Na koncu bi se iskreno rad zahvalil vsem, ki so nam omogočili to avanturo.

Peter Železnik, svetnik IFSA